

Виходить у Львові щодня (крім неділь і гр. свят. свят.) о 5-й годині по полудні.

Редакція і Адміністрація: улица Чарнецького ч. 8.

Листама приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадаваннє з аложенем оплати поштової.

Реклямації незапечатані вільні від оплати поштової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата у Львові в агенції дневників пасажа Гавемана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінції:

на цілий рік вр. 2.40
на пів року „ 1.20
на чверть року „ —.60
місячно . . „ —.20

Поодинокє число 1 кр.
З поштовою пересилкою:

на цілий рік вр. 5.40
на пів року „ 2.70
на чверть року „ 1.35
місячно . . „ —.75

Поодинокє число 3 кр.

Вісти політичні.

(Смерть кн. Бісмарка. — Іспансько-американська війна. — Гостина румунського короля в Росії.)

Кн. Бісмарк помер. Смерть наступила зовсім несподівано. Ще в п'ятницю стан его здоровля був так поліпшив ся, що его постійний лікар др. Швенінгер виїхав до Саксонії, а син его гр. Вільгельм Бісмарк збирав ся також до виїзду до Королевця. Навіть ще в суботу рано не було ніякої обави, аж нараз о 3 год. по полудні стан здоровля погіршив ся і ставав з кождою хвилиною щораз гірший. Около 8 год. вечером розпочала ся агонія. Ціла родина збрала ся около умираючого. Смерть наступила о 10 год. 45 мінут в суботу вечером. Оттак закінчив чоловік, що життю політичному в другій половині нашого століття надав найважливішу характеристику, котрого особа була для одних божитцем а імя его святим, для других означала чортівську силу, котрої імя можна вимовити лиш перекрестившись. Історія осудить покійника безперечно яко найгеніяльнійшого мужа державного свого часу. Смерть кн. Бісмарка викликала в цілій Німеччині великий сум і жаль. Цісар Вільгельм довідавшись о тім в Берген постановив зараз вертати назад до краю і має нині вечером стати в Кіль.

Князь Отто Едвард Леопольд Бісмарк, воевода лявенбургський, ген.-полковник прускої кавалерії і перший канцлер німецької держави

родив ся 1 цвітня 1815 р. в родинних добрах в Шенгавзен в магдебургському окрузі. Батько его Кароль був рітмайстром. Родина Бісмарків єсть дуже давна і походить з міста Бісмарк над рікою Бізе; найстарший предок Бісмарків був в 1200 р. головою купецької корпорації. Кн. Бісмарк скінчивши студії правничі вступив був до уряду а пізніше яко посол звернув на себе вже в 1847 р. увагу пруского короля. В 1851 р. був він іменований секретарем легатійним в Франкфурті і тогди вже почав він ділати против Австрії в дусі прихильнім для Прус. З причини его виступованя против Австрії відкликано его з Франкфурта і перенесено в 1859 р. яко амбасадора до Петербурга. Від сеї пори датує ся его дружба для Росії. В 1862 перенесено его на короткий час до Париза а відтак в жовтні того року іменовано президентом міністрів і міністром для справ заграничних. Его становище в 1863 р. супротив Австрії як і ціла его політика аж до війни Прус з Австрією в 1866 р. звістні загально; ему розходило ся о то, аби дати прускій державі перевагу в Німеччині і усунути вплив і значіне Австрії. — Так само звістна аж надто добре его політика супротив Франції, его значіне і вплив на війну в 1870/1 р. Він став ся був невідступним дорадником цісаря Вільгельма і добив ся до такого значіня, що була пора, коли годі було знати, хто поправді панує в Прусах, взглядно в Німеччині, чи тодішний ще гр. Бісмарк, чи пруский король а німецький цісар. По заключеню німецько-французького мира в 1871 р. іменував его цісар Вільгельм першим дідичним князем лявенбургським. По смерти

цісаря Вільгельма I. став вплив кн. Бісмарка слабнути і він наконєць уступив зовсім та переніс ся до Фрідріхсруге, де жив яко приватний чоловік, але мимо того як би другий пануючий, в другій столиці. Відзиви з Фрідріхсруге все ще через довший час уважали ся бодай чи не за важніші як голоси з Берлина.

Ген. Мілес доносить з Понсе, що іспанська залага уступила з полудневої части острова Порторіко. Місто Понсе капітулювало, а населене міста і околиці приняло Американців з великою радістю. Американці забрали 70 поменших суден іспанських. Після иншої депеші іспанська залага втекла з Понсе в як найбільшим переполосі полишивши в касарнях всю зброю і муніцію а в шпитали 50 недужих.

Після урядової депеші з Манілі, яку одержали в Мадридї, в місті доходить вже запаси провіанту і муніції до кінця. Войско в наслідок послідних страт єсть дуже ослаблене. Єсть обави, що місто не выдержить атаки Американців, котрого треба кождої хвилі сподівати ся. Ген. Мерріт, головний командант войск американських прибув під Манілю з 5000 людей.

На галевім обіді в честь румунського короля, виголосив цар слідующий тост: „Дякую Вашому Величеству за гостину і що на Ваше здоровле, на здоровле королевої і кн. Фердинанда та на благо Румунії“. Король відповів довшим тостом, в котрім пригадав спільну борбу Румунів і Росиян на Балкані, зазначив як найліпші відносини межі обома державами та дякував цареві за взгляди і нову цінну звязь дружби“. Король румунський надав міністрови справ заграничних Муравеву, маршалкови дво-

24)

Послідна воля.

(Із шведского. — Віктора Гуга Вікстрема).

(Дальше).*)

Г л а в а п я т а.

Я приїхав до Петербурга одного дня вечером під конєць мая, та заквартирував ся в знатнім готелі Европейскім на Невскім Проспекті. Портер зажадав від мене зараз паспорту оправдував ся тим, що ніхто чужий не сміє хоч би лиш одну ніч ночувати, не віддавши сеї своєї легітимацийної грамоти. Я віддав ему паспорт, повечеряв дещо і ляг спочивати.

Минула може година, а я мимо утомленя з подорожи не міг заснути, аж чую, що хтось важкими кроками підходить до моїх дверей. Двері аж затрясли ся, коли хтось задукав до них з цілої сили, а відтак приказуючим голосом відозвав ся: Отворіть!

Якийсь дивний звичай в Росії — подумав собі. — В такий брутальний спосіб не давати чужому чоловікови серед ночі спокійно спати!

Я схопив ся з постелі, побіг до дверей та клукнув:

— Зараз!

Засвітивши свічку і загорнувшись на борзі як небудь, отворив я двері.

На порозі показали ся два урядники поліційні. Вони увійшли і навіть не поздоровили мене.

— Чи то Ви містер Рід? — спитав мене один з них по французки.

— Я. А Вам чого треба?

— Убійте ся і ходіть зараз з нами.

— Яким правом можете мені то приказувати? — спитав я.

— Ми приходимо в імени правительства — відповів один з них сердито. — Живо! Ми не маємо часу тут чекати.

Я мусів зробити так, як они наказали.

Підчас коли я убирав ся спитали мене дальше:

— Чи то Ваші куфри?

Коли я сказав, що мої, то они приказали дальше:

— Дайте ключі до них!

Я не хотів дати, але як-раз в тій хвили показав ся в дверох портер.

— Чи то дійсно урядники поліційні? — спитав я.

— А вже-ж — відповів він — і Ви мусите робити, що они Вам кажуть.

Отже годі було противити ся.

Коли они дістали від мене ключі, поотвирали куфри, повкладали до них всі річи, котрі я перед тим був виїмив, щоби перебрати ся, та позамикали їх знову. Один з них виїмив відтак ляк і печатку з кишені і все позапечатував.

— Ви вже готові? — спитав він таким самим різким тоном.

— Готов Вам до услуги.

— Посмотри-ко, чи не має він при собі якого оружия — шепнув відтак один до другого по російски, думаючи, що я їх не розумію.

Зробили коло мене ревізію. Не знайшли нічого.

— А може би его закувати — шепнули знов до себе.

— Ні, не треба, не виглядає на такого небезпечного, щоби ми оба не дали собі з ним ради, як би хотів ставити опір.

В сїнех готелю збігла ся служба та ще й кількох подорожних, щоби на мене подивити ся.

На дворі чекали вози, один для нас, а другий на мої куфри.

Серед нічної темряви пустились коні бігцем і за чверть години їзди станули ми перед якимсь великим будинком.

— Де-ж ми отсе? — спитав я.

— Мовчать! Не маєте права розпитувати, лиш відповідати — визвірив ся один з моїх товаришів на мене.

Мене повели рядом коритарів по сходах то в гору, то в долину, аж ми станули в якійсь просторій комнаті, де коло стола, застеленого зеленим сукном, сиділо двоє людей.

Урядники поліційні підвели мене до них, а відтак станули собі коло дверей.

Старший панок коло стола — людина з монгольскими очима і щетинистим волосем — подивив ся остро на мене. Почав ся допит.

— Як Вам на імя?

— Віллема Лінкольн Рід.

— Народність?

*) В попередних фейлетонах видруковано кибно імя „Семполов“ замість „Семнолов“.

ру Фридериксови ордери румунської зв'язки; інші ордери дістали Побідоносцев, міністер Вітте, Горемікін і ген. Куропаткін. Король румунський і наслідник престолоа кн. Фердинанд виїхали вчора до Москви. На дворець відводили їх цар і великі князі. Прашне було сердечне.

Новинки.

Львів для 1-го серпня 1898.

— В стані здоров'я **Є. Ем. Кардинала** Сембраговича не настала ніяка важнійша зміна і недуга не стратила свого острого характеру. Недужий ослаблений дуже і майже нічого не говорить.

— **Задля ювілею св'ященства** Виреосьв. вірменського митрополита Ісаковича, який припадає на день 6-го серпня с. р., переслав С. С. Папа ювілатови апостольське благословення а також загальний відпуст. Учасниками відпусту стануть всі вірні, котрі возьмуть участь в богослуженні ювілейнім або котрі приступлять під час ювілейного дня до св. Тайн у вірменськй костелі. Також дістав архієп. Ісакович власть уділити зібраному на богослуження народови благословення в імені Папи. Перед тим, дня 2 серпня відбуде ся торжественний обхід ювілея в Лисци, місяці уродження ювілата, і дня 5 серпня вибере ся з Лисця депутация до Львова з дарунком, іменно з фотографією родинного дому ювілата, в котрім тепер знаходять ся сс. службачики. Прибуде також депутация повіта богородчанського з фотографією костела парохіального в Лисци, в котрім ювілат відправив в 1848 році першу службу Божу.

— **О. Михайло Св'ятенський**, катихит народних шкіл у Львові, іменований розпорядженням ц. к. міністерства війни з дня 26 липня с. р. військовим капеланом II. класу, з призначенням місяця служби до Перемишля, почавши від дня 1-го серпня.

— **Пос. Ол. Барвіньський** виїхав оногоди до Гастайну для поратования здоров'я.

— **Посол з п'ятої куриї о. крил. І. Гробельський** в Станіславові повідомив президію палати послів, що складає свій мандат посольський з тої-ж куриї.

— **Щодрий запис.** В Дашаві, стрийського повіта помер ще 16-го червня с. р. емеритований учитель Йосиф Дубина. Був то чоловік тихої а невтомимої праці, котрий через 25 літ трудив ся над вихованем молодежи і піднесенем релігійности, добробиту і духа горожанського в своїй громаді. Він заложив був із своїх школярів хор при тамошній церкві і ширив садівництво, а мурована церков, читальня одна з найперших, письменність і свідомість прав горожанських в громаді то немала заслуга его невинущих трудів. Коли вже видів, що з его тяжкої недуги (рак жолудка) нема виходу, зробив при свідках розпорядження послідної своєї волі, котрим записав своє з тяжким трудом придбане майно на слідуючі добродійні цілі: 1000 зр. готівкою на дзвін в Дашаві, 1000 зр. готівкою на монастир Василянск в Словіті, а недвижимий маєток: дім, будинки господарскі і звиш 8 моргів ґрунту, саду, городів і орного поля вартости над 2000 зр. записав на власність Рускої Бурси в Стрию. При тім постановив, щоби по смерті его жени, котра до кінця життя мав право ужиткованя, товариство Бурси продало реальність і утворило з відсотків капіталу дві стипендії іменни „Йосифа і Катерини Дубини“ для убогих руских учеників стрийської гімназії. Оттакіх людей дай нам Воже як найбільше, а покійникови нехай за то буде честь і слава з рода в рід!

— **Любов експедієнтки поштової.** Перед чотирма роками засудив суд одну пощову експедієнтку на Угорщині на рік в'язниці за спроневерення 2000 зр. Ані в слідстві ані при розправі не хотіла она сказати, як спроневерила і де поділати гроші. Она, бідна, не хотіла зрадити свого милого, окружного нотаря, котрого любила і котрий кляв ся їй, що єї любить та оженить ся з нею, а він то був причиною єї нещастя: падавав раз на раз на пошту перекази, а не платив гроший, усе казав, що зложить пізніше... Бідна вистраждала рік криміналу, виїшла, а їй милий — не міг собі вже пригадати, аби він їй коли обіцював оженить ся з нею, а невдовзі потім оженив ся з иншою. Зведена дівчина відкрила в суді цілу свою кривду — і наконєць сего року стане він перед судовим трибуналом.

— **Підроблювані пощові марки** найдено в Лондоні. В однім дні прихоплено тих марок на пощті на суму кількасот зр. Марки були знаменито підроблювані і лише дуже добрий знаток міг

пізнати, що не суть правдиві. Власти зарядили слідство, але виновників досе не викрили.

ТЕЛЕГРАМИ.

Гамбург 1 серпня. Кн. Бісмарк читав ще в суботу рано газети, говорив о політиці і курив люльку, а відтак пагло ему погіршило ся. По полудни кілька разів стратив притомність.

Вашінгтон 1 серпня. На послідній раді міністрів ухвалено такі услівя мира: Іспанія має відступити Американцям всі острови в Західній Індії, крім Куби; Американці будуть вести контролю на Кубі, доки там не уконститує ся місцеве правительство. Один з Злодійських островів має Іспанія відступити на вуглеву стацию для Американців, евентуально другу стацию вуглеву на Каролинських островах. Американці не беруть на себе довгів Куби і Порторіка і не жадають відшкодованя воєнного. Іспансько-американська комісія має вести дальше переговори, але під услівем, що іспанські войска уступлять ся з Куби і Порторіко. Справу Филиппинських островів має пізнійше управити комісія.

Мадрид 1 серпня. Недалеко Сео Ургель показав ся відділ карлієтів зложений з 300 людей. Вислано против него войско.

Черешка зі всіми і для всіх.

М. IV. Віднесіть ся до Товариства „Проевіта“ і зажадайте прислання отєих двох книжочок: ч. 193 і 194 „О ліченю домашних звірят“, написав В. Федорович, ц. к. повітовий ветеринар. Ціна 25 кр. — ч. 66 „Рогата худоба“. Ціна 35. За 60 кр. і додатку 10 кр. на пощту, будете мати дві книжочки, котрі Вам дуже припадуть ся. а в котрих знайдете, чого Вам потреба. Коли же знаєте добре по німєц-

— Швед.
— Зване?
Шо я мав ему на то відповісти? Я подумав ся хвилю, а відтак відповів.

— Рентієр.
— Ви були три тиждї в Римі?
— Був.
— А знали Ви Сергія Николаєвича Семнолова?

— Лиш оттак з лица.
— А знаєте, що его в ночи перед Вашим виїздом з Риму хтось убив?
Як би питаючий зняв був собі голову з карку і поклонив ся мені, то мене би то не було так перепудило, як отсе питанє.

— З Вас знаменитий актор, як я виджу — сказав той, що брав з мене протокол, глумливо.

— Семнолова хтось убив? — промовив я на силу.

— А Ви знаєте хто?
— Ні, — відповів я голосом, котрому старав ся надати певности.

А я то преці знав! Все, що давнійше було для мене темним, так тепер нараз стало мені ясеним, що аж за очи мене іміло.

Ніхто инший лиш она!
— Клену ся на все що мені св'яте, що я навіть руки не підніс на Семнолова — відозвав ся я живо.

Але рівночасно насунулась мені одна з тих гадок, що то як спадаючі зв'язки перелітають через голову:

Не зрадь єї!

— Підлі убийники готові завєігди присягати ся на все, що їм св'яте, що они невинні — сказав на то мій судія. — Але я Вам все так добре пригадаю, що Ви самі зміркуєте, що то нічого не поможе випирати ся. Ви заїхали до готелю де Русі околє Різдва минушого року. Ви закватировали ся там, де знали, що там перебуває багато людей з заграниці, особливо же Росиян. Ви не знакоми-

ли ся з піким з тою одною виімкою, що на цілий час звернули свою увагу на одну знатнійшу англійську даму, міс Май, котра приїхала до Риму, щоби там робити студії артистичні. Ви мабуть уважали ту хорошу даму за відповідне средство до розривки не маючи ніякого упередженя, бо здаєсь така вже ваша вдача. Ви не діставали ані листів ані газет і ніхто до Вас не приходив в гості, Ви не ходили оглядати займавости міста, ані не виїхали ся ніколи на прогульки. В день показували ся Ви так мало, як лиш було можна, щоби Вас хтось не побачив, що міг би був для Вас бути небезпечним, але то Вам не шкодило виходити що ночи о дев'ятій або десятій годині та не бути дома до першої, другої або й до третьої години. Дійєтно, так хіба лиш Ви одні жили в Римі!

— Таке жите було би загадочним, як би Ви не були когось виїждали. Ви тихцем порозумівали ся з своїми одномишлениками, розставляли свою сітку, дожидали догідної хвилі. Та настала, коли приїхав Семнолов. Він був тим на котрого Ви чекали, той чоловік, що зробив нашому правительству важну прислугу і ось приїхав до Риму, щоби зробити послідний зашморок в сітці, через котру були би тисячі ворогів царської держави дістали ся на шибеницю або на Сибір.

— Але коли Семнолов приїхав, забули Ви на всю осторожність. Ви насміявали ся отверто з него при обіді, Ви називали его павіаном; Ви споглядали на него з завзятою ненавистію. Коли бідна міс Май, що з радістю скористала з пагоди, щоби відновити миле знаомство ще з дому, представила Вас ему, то Ви за то тактовне поведєне слідили за нею в ображаючий спосіб, а Семнолова просто не хотіли знати та й пізнійше були нечемні супротив него. Ваша ненависть довела до того, що Ви самі зрадили ся.

— Але Ви не вдоволили ся лиш самою ненавистію. Ви постановили его убити. Одної

почи приходите, як звичайно, пізно домів, іде-те попри Семнолові двері, котрі він в невиненний спосіб забув замкнути, заходите тихцем на пальцях до него, та приступаете до постелі, де Семнолов, котрий ніколи не покидав ся впа, спить твердим сном. Ви мали на стілько відваги, що засвітили свічку, і як-раз, коли Семнолов пробудив ся — судово-лікарське слідство виказало то, що Семнолов, судячи по виразі страху, котрий ще по его смерті видко було на его лиці, ще не спав, коли Ви его убили — пхнули его штилетом в само серце, так, що він в одній хвилі розстав ся з житем.

— Ви мали відтак досить часу, щоби переідувати всі річи убитого. Ви все поотвирали, перешукали всі куфри, і аж коли знайшли то, чого Вам було потреба — важні документи в справі заговору на жите царя, нашого володітеля, котрі Семнолову удало ся з нечуванним трудом роздобути в Англії і Швайцарії, а котрих він не мав відваги післати до свого краю, з обави, щоби они в дорозі де не пропали — виходите знову тихцем з комнати, замикаете двері знадворку, а щоби хтось гадав, що то він їх сам замкнув з середини, закидуєте ключ в якийсь закуток. Ви знали, що Семнолов не казав ся рано будити, бо він звичайно спав аж до полудня; Ви спустили ся на то, що коли двері замкнені, то ніхто з готелевої служби не зайде до него, доки він не задзвонить.

— Але по убийстві Ви все-таки не були осторожні. З его дорогоцінностей Ви нічого не забрали, ані дорогий годинник, ані брильянтовий перетинь, ані набитий гріними полярес. Нічого-сте не рушили, лиш одні — документи.

— Ви вернули назад до своєї комнати, спали може кілька годин по тій різни, а відтак пішли на долину до портера, щоби там удавати невинного. Хоч Ви були блді як смерть і уста Вам дрожали з непокою, а Ви таки силували ся удавати рівнодушного. Ви удавали, що то якась несподівана причина спонукала Вас відїжджати, і дали ся почувти, що хочете їхати до

ки, то можемо Вам порадити знаменитий підручник: Richter-Zorn, Der Landwirt als Tierarzt, Berlin, Verlag von Paul Parey. Можна виписати собі через книгарню Wilhelm Frick, Hofbuchhandlung in Wien, Graben 27. Але то вже книжка дорога, коштує около 5 зр. (коли не помиляємося, то 4 зр. 50 кр. і оплата поштовою). — **П. Вол. в Стан.:** Коли в кондуїті маєте багато кар, то трудна рада. На то Вам і міністерство війни не допоможе, отже нема чого і подавати. Впрочім яке би Ви могли знайти заняття? Як би не вла кондуїта, то можна би було старати ся вступити до поліції, за возного або до служби при залізницях. Наша рада така: старайтеся о якесь місце приватне, де не конче дивлять ся на військово кондуїту, може за якого магазинуера де при яким склені або складі, за возного при якимсь товаристві і т. п. а коли маєте кусень якого ґрунту, то найліпше возьміть ся до роботи коли него; коли ґрунт малий, то беріть ся до городництва. Або може старайтеся приучити ся крамарства і отворіть собі малий крамик. Лиш беріть ся сьміло і відважно та з охотою до всякої роботи та не думайте, що то ліпше служити у когось. — **Цікавий з Поч.:** Услівя принята до школи кондукторів подавали ми лише що недавно на сім місци: бодай 4 класи гімназ. або реал., або школа виділова. Ми гадаємо що з трома курсами семінар. учит. можете бути принята. Спробуйте і подійте ся. Речинець до першого жовтня; але не треба зволікати. Подане о припущене до іспиту вступного треба носити до Виділу краєвого. Будуть питати лиш з математики і геометрії в тім обемі як учать в трох нижших класах реальних. До подання треба долучити сьвідоцтво здоровля і моральности. В школі будуть учити математики і геометрії начеркової, наук природних, міряня, теслярства і мулярства, нівеляції, будови мостів, приписів адміністрації дорогової, науки о проектуваню, будові і удержаню доріг і т. д. Із змісту науки вже можете видіти, яка може бути функція кондукторів: надзір над будовою і удержанем доріг, поміч для інжипіра при будові і т. п. — **Газдиньна в Печин.:** Насамперед треба знати, що то єсть міль. То усільнички малесеньких мотиликів двоякого рода, один трохи менший і має на передних крильцях

кілька чорних цяток; другий трохи більший і не має тих цяток. Усільнички першого мотилика то міль, що держить ся головно вовняних матерій, а усільнички другого мотилика живуть головно у футрах та кожухах. В місяци серпни ті мотилики складають яечка своїм (не приліплюючи їх) на вовняних матеріях або футрах а за 8 до 10 днів вилазять з них міль і починає точити річи. Кожда усільничка насамперед з нагрізеного матеріялу будує собі будку, в котрій сидить, виставивши лиш головку і три передні ніжки; ту будку причіпляє она кількома ниточками до матерії або до шкіри. Коли же розросте ся і будка для неї вже за тісна, то она єї розрізує задовж як би ножицями і вставляє дуже штучно клинець, іноді ще третій і четвертий, а коли вже не стане їй що їсти, то она відриває ся і суне ся дальше. Коли вигнати міль з тої будки, то она вже не вертає до неї лиш будує собі нову. В падолисті і в грудни виростуть вже усільнички зовсім і тогди покидають свої будки та залазять в шпари в стінах, в дерево, під вбивані крісла і софи і т. п. і там під кінцець цвітіння або мая переобразовують ся в кулки, з котрих до 14 днів вилазять мотилики. Із сего опису така користь, що знає ся, що то є міль і як треба найбільше нищити. Отже передовсім в серпни коли мотилики зносять яечка; тогди треба всі річи і меблі добре тріпати і чистити цитками, щоби яечка з них поспалили, — і в маю, коли вилітають мотилики; тогди скоро який покаже ся, треба зараз забивати. Отже перша річ, щоби устерегти ся від молів, треба передовсім всі річи часто і добре провітрювати, тріпати і чистити; одіж треба так забезпечувати, щоби самички мотиликів не могли на них скласти яечок. Футра і кожухи обсіпує ся камфорою (дехто додає ще до того потовченого перцю — але то не для того, щоби, як дехто думає камфора не щезла — тюлюну, або порошок від комах — цахеріну); або мочить ся також клаптики бавовни в карболовій кислоті і вкладає ся до футер, котрі відтак складає ся, завиває ся в папір і обшиває полотном. Менші футра, ковніри і зарукавки вкладає ся ще до коробок, котрі заліплює ся і так держить ся через літо. Але найліпшим средством єсть нафталіна і нафта-

ліновий папір (або „папір від молів“). Нафталіна єсть продукт з теру (смоли) вугля камінного, виглядає як маленькі сріблavo білі платочки і має дуже сильний неприємний запах, від котрого молі гинуть. Нафталіновий папір знов робить ся в той спосіб, що топить ся 25 частий церисини, 25 частий нафталіни і 25 частий карболової кислоти і тою мішаниною напускає ся на гумований (бібуластий) папір. Одно і друге кунує ся в склепі. Нафталіною посипає ся місяц, де суть молі, до шаф і тим подібні, а нафталіновий папір вкладає ся поміж одіж. Але одіж, шафи, скрині і тим подібні, де була нафталіна, треба дуже добре очищувати, провітрювати, тріпати і т. д., бо нафталіна страшно смердить, а одіж чути нею ще по роках, особливо коли она трохи змогне. Мимо того уживають нині лиш нафталіни від молів. — **Вол. Ор.:** Віднесіть ся до Товариства „Просьвіти“ і зажадайте спису книжок; ми не маємо ніякої евіденції. Рівночасно запитайте там і в другій справі; ми знаємо лиш то, що „Просьвіта“ висилає іноді даром давніші свої видавництва ново основаним ся читальням. — Про знижене предплати „Вістника“ не звістно нам нічого. Віднесіть ся до редакції. — **Мих. Господ. в Гош.:** Доси не витягнені. Коли Ви вже ті льоси тільки літ держали, то держіть вже й дальше. Пробуйте щастя, може щось і виграете. — **Ласт. в Лиш.:** У Відни єсть руске товариство академічне „Січ“ (XVII. Bezirk, Veronikagasse) і польске товариство акад. „Ognisko“ (IX. Bez. Sechsschimmelgasse 16) але ледве чи застанете тепер когось в сих товариствах. Допитайтеся може до рускої церкви (Barbara Kirche) коло старого університету, близько Schönlaterngasse (I. Bez.) там розвідайте у церковного півця. Купуючи білет на подорож до Відня треба купити при касі заразом і білет на виставу за 35 кр. Такого білету в Дрогобичи не дістанете, отже звідам не можете дістати і зниження на залізницю. Мусите їхати аж до Стрия а звідам коштує їзда до Відня 17 зр. 40 кр. або в Перемишля 14 зр. Легітимації у Відни не треба ніякої.

(Просимо присилати питання лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденційних до відповіді.)

— Літографія Інститута Ставропигійского під зарядом І. Стефаньского у Львові ул. Бляхарска ч. 9, виготовляє візитові білети, а то: 100 штук по ціні 1 зр., з поштовою пересилкою 1 зр. 10 кр. — і всякі літографічні роботи по дуже уміренній ціні.

Надіслане.

Ц. к. акційний упр. галиц.

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

переніс

Контору виміни і відділ депозит.

котрих бюро містили ся дотепер в мезаніні власного будинку до льокалю фронтного в партері.

Відділ депозитовий

принймає вклади і виплачує залички на рахунок біжучий, принймає до перехованя папери вартістні і дає на них залички.

Крім того впроваджено подібно як в інституціях заграничних т. зв.

Депозита заховавчі (Safe Deposits).

За оплатою 25 до 35 зр. а. в. річно, депозитар дістає в сталевій касі панцирній схонок до виключного ужитку і під власним ключом, де безпечно і дискретно переховувати може своє майно або важні документи.

Під тим виглядом поробив Банк гіпотечний як найдогіднійші зарядженя.

Приписи відносячі ся до того рода депозитів одержати можна безплатно в відділі депозитовим.

Флоренції, а тимчасом поїхали до Триесту, де Вам треба було чекати цілий тиждень на дотичвий пароход.

— Але й то чекає Вам не допомгло. Коли виважено двері до комнати Семнолова і єго знайшли убитого, віддано цілу справу дурній італіявській поліції. Навіть не дали знати російским властям. Переслухували кельнера і служницю від комнат, візника і послугача, та готові вже були повісити цілу справу на клінок, коли ми з газет довідали ся о тім убійстві. Нам удало ся, як бачите, ліпше цілу справу вьяснити.

— Тут — так закінчив він своє справоздане і вдарив рукою по якійсь паці паперів, листів і телеграмів, що лежала коло него — знаходять ся документи, котрі все потвердять. Тут вже випирати ся нічого не зможе.

Він замовк і чекав, що я на то скажу. А що-ж я мав казати? Одно необачне слово — а було би підозріне на ню впало, а она преці так само була в Петербурзі як і я. Що найбільше лиш та обставина, що я просто з Риму поїхав до Петербурга, могли за мною промавляти, але я не важив ся і того піднести в моїй обороні.

— Ви могли би сказати — відозвав ся він знову — як би відгадав мої гадки — що Ваш приїзд сюди єсть доказом Вашої невинности, але він як-раз противно доказує. Ви гадали собі з одного боку, що убийство і Ваш виїзд завадто хитро придумані, як щоби підозріне могло на Вас власти, з другого боку не могли Ви зважити ся видати украдені убитому папери комусь иншому як лиш добре звістному Вам голові нігілістів¹⁾. Ті папери були за ців-

ні, як щоби їх знищити, бо з них можна було дізнати ся, хто з поміж Ваших товаришів єсть нашим приятелем.

Аж тепер зрозумів я, на яким ґрунті опинила ся моя незначна особа — на нігілізмі!

Я дістав ся як то зерно збіжжа поміж двох каменів.

Я відпекував ся всякого знатя і участі в тім убійстві. — Таких наперів — як Ви кажете — я ніколи не видів а тим менше не мав їх — відповів я певним голосом.

— Ну, та я знаю, що не знайду їх межі Вашими річами — відповів мій судия з глумливим усміхом. — Вже на дорозі з двірця до готелю відобраз їх той один, котрому Ви зважили ся їх віддати. — Але то вже піана пора і нам обом треба спочити. Завтра дальше переслухана.

Мене завели до якоїсь нужденної казні, де на землі вилоненій камінними плитами лежало трохи соломи замість постелі. З мене здохмили мою одіж. Я мусів за то взяти на себе арештантске одіне. (Дальше буде).

но їх „нігілістами“ (від латиньского слова nihil, значить „нічо“). — Назва ся стрічає ся перший раз в повісті Тургенева „Атці і дєтї“ („Отці і діти“). Стремленя і науку тої партії названо „нігілізмом“. До сеї партії належали передовсім молоді люди, студенти і студентки, але й особи з найвищих кругів російської інтелігенції, урядники, офіцери, доньки генералів а також і робітники. Завязатість нігілістів дійшо була до того, що они в лютім 1880 р. підложили були динаміт в царській палаті і часть єї розсадили, а в марті 1881 р. таки убили самого царя Александра II., як-раз в пору, коли він під впливом Лоріс-Мелікова хотів падати Росії конституцію. Найбільше звістними з тих часів стали нігіліст Желябов і нігілістка Вера Зазуліч. Поліція російська пильно слїдила за нігілістами дома і загралицею та сотками замикала їх у вязниці в Петро-Павловській кріпости, вшала або висилала на Сибір,

¹⁾ Нігілістами називано в Росії людей, що в шісдесяти, сїмдесяти і вісімдесяти роках творили партію революційну, котрої змаганем було зроби в Росії державний і суспільний переворот; а що ті люди за остаточну ціль своєї роботи не ставили собі нічого певного і ясного, то назва-

І Н С Е Р А Т И.

Поручає ся
торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЕРА у Львові.

„MODY PARYSKIE”

ДЛЯ НАШИХ ПАНЬ!

Найдешевше і найгарнійше письмо для жінок, заосмотрене великими таблицями крою і гафтів, додатками повістей і нот, коштує:

квартально . . .	1 злр.
піврічно	2 злр.
річно	4 злр.

Пренумерату належить присилати до Адміністрації „Mód Paryskich“ у Львові
улиця Личаківска ч. 27 або до

Агенції дневників С. СОКОЛОВСКОГО

Пасаж Гавсмана ч. 9.

Числа оказові вислає ся на жаданє безплатно.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

приймає оголошення до всіх дневників

і також пренумерату на всі часописи краєві і заграничні.